

Ministermøder 1900-1901, Konsejlspræsident Hannibal Sehesteds optegnelser, VIII + 118 s.; Ministermødeprotokol 1901-1905, Konsejlspræsident J. H. Deuntzers referater, VIII + 93 s.; Ministermødeprotokol 1905-1908, Konsejlspræsident J. C. Christensens referater, VII + 202 s. – alle tre ved Poul Erik Olsen, Rigsarkivet, G.E.C. Gad 1992.

Som et skridt på vejen til efterhånden at få offentliggjort samtlige ministermødereferater fra århundredskiftet frem til 1940 foreligger disse tre små bind fra tiden lige før og efter systemskiftet. Kortfattede indledninger og særdeles nyttige navneregistre er udgiverens bidrag, men ellers har opgaven været overkommelig. Læseren kan glæde sig over, at I. C. Christensen førte en letlæselig pen i sin afskrift af Deuntzers og i sin egen mødeprotokol – begge udgivet i facsimile. Fremgangsmåden er naturligvis i enhver henseende i sin orden. Sehesteds optegnelser foreligger maskinskrevet, men man skal faktisk se nærmere på »typografien« for at konstatere, at der også her er tale om facsimile. Det er nemlig ikke anført, at den forhenværende konsejlspræsident selv sad ved tastaturet.

Anders Monrad Møller

JANNI ANDREASSEN: Mylius – Portræt af en myte, København, Gyldendal 1992. 208 s., 248 kr.

I sin nye bog fortsætter Janni Andreassen den beskrivelse af især Mylius Erichsen, som hun offentliggjorde i 1984 under titlen: Nye slædespor. (Anmeldt i Historie, Jyske Samlinger 1985 s. 145). Den handlede om den såkaldte litterære Grønlandsekspedition 1902-04. Denne gang er beskrivelsen udbygget med Mylius Erichsens barndom, studierne i København, giftermålet med Marie Lesse inklusive hans korte affære med en yngre dame, indtil hun kasserede ham, og tilbagevendelsen til Marie. I den anden ende er beskrivelsen udbygget med Danmarksekspeditionen 1907-08 til Nordøstgrønland, som Mylius Erichsen ledede, og som kostede ham, Høeg Hagen og Jørgen Brøndlund livet. Årsagen var, at dette slædehold fandt og udforskede en dyb fjord ved Nordostrundingen, Danmarks Fjord, og derfor kom for sent af sted til at løse holdets egentlige opgave, at undersøge, om Peary-kanalen virkelig gennemskar det nordligste Grønland. De fik konstateret, at det gjorde den ikke, men de blev på tilbagevejen fanget af den korte arktiske sommer, hvor farbarhed og fangst er stærkt forringet.

Metoden er den samme som blev brugt i 1984. Mange og lange citater fra dagbøger, private breve og især Mylius Erichsens trykte produktion bliver forbundet med fortællende tekst. Egentlige analyser er der ingen af og problemstilling ikke heller. Det nærmeste er tentative spørgsmål: var det fordi Mylius Erichsen selv ville have æren af at finde Peary-kanalen, at han alligevel trods det sene tidspunkt gik vestpå og ikke hjemad, som egentlig aftalt? Det må læserne sikkert godt tænke for forfatteren, uden at hun selv vil sige det.

Portrættet af Mylius Erichsen er ikke lobhudlende. Der er også eksempler på hans arrogante selvhævdelse og selvrådige handlemåde, der kunne bringe andre mennesker i fare. Men forfatteren har dog sympati for sin »myte«. Når han med rastløs energi kastede sig ud i nye store planer, før de hidtidige var bragt til